

EVER
DANCE,

BE
SU

MELVIN BURGESS

HEROINAS

Alma littera

1

Vaikinukas ir mergaitė leido naktį ant galinės „Volvo“ universalos sėdynės. Mašina stovėjo garaže. Buvo tamsu, nors į akį durk.

– Noriu valgyti, – pasiskundė mergaitė.
Įjungęs žibintuvėlį, berniukas įsistebeilijo savo aprintos kuprinės vidun.

– Turiu obuolį.

– Nenoriu. O traškučių neliko?

– Ne.

Džema atsiduso, atsišliejo į sėdynę ir užsitempė antklodę.

– Šalta.

– Tuoj ateis Baris. – Žibintuvėlio šviesoje Taras pastebėjo, kad ji susiraukusi. – Gailiesi, kad esi čia?

– Ne, – žvalgydamasi šyptelėjo Džema.
Kai Taras prie jos prisiglaudė, Džema paglostė jam galvą.

– Geriau pataupyk baterijas.

Taras užgesino žibintuvėlį. Iš pradžių buvo taip tamsu, kad negalėjai įžiūrėti net

savo rankos. Drėgno betono, tepalų ir benzino tvaiko prisigėrusioje tamsoje juodu apsikabinę šnekėjosi.

– Važiuojam kartu.

– Ką?! – Taro pasiūlymas Džemą pritrenkė. Jai niekad nebuvo šovę į galvą... Net ir neižvelgiamoje tamsoje Taras jautė, koks apstulbęs jos žvilgsnis. Jis stipriai paraudo.

– Turbūt išprotėjai, – tarė Džema.

– Kodėl?

– Nuo ko aš turėčiau sprukti?

– Palauk, pareisi namo – sužinosi.

Abudu nusijuokė. Aną savaitę Džemos tėvai jai uždraudė matytis su Taru. Jie neturėjo supratimo, kur ji trankosi šią naktį, bet puikiai žinojo, su kuo.

– Reikia ką nors daryti, – kalbėjo Taras. – Tu nuolat kartoji, kaip tau viskas įkyrėjo.

– Teisybė.

Džema buvo įsitikinusi, kad niekas taip nenuobodžiauja, kaip ji. Per pamokas iš nuobodulio jai darydavosi taip bloga, jog, rodės, dar minutė kita, ir ji susprogs arba nuleips, arba dar ką nors. Būtų kažgi ką atidavusi, kad pajustų tikro gyvenimo skonį.

Vis dėlto...

– O kaip mokykla ir visa kita?

– Į mokyklą gali sugrįžti bet kada.

– Bet kada gyvenime galiu ir pabėgti.

Džema visai nieko prieš ištrūkti, tačiau... Dėl ko? Ji nemylė Taro, jis jai tiktai patinka. Jos tėvai beviltiški, ypač tėtis, bet jis jos nemuša. Bent jau kol kas.

Ar tik dėl to, kad viskas nežmoniškai įgrisę, galima ke-turiolikos metų išdumti į didmiestį?

– Nepritariu tau, Tarai.

Šis tyliai gulėjo jai ant kelių. Taro akys visad išduodavo, kas dedasi jo širdyje, todėl ir dabar Džema puikiai suprato, ką jis jaučia.

– Atleisk man, – sušnibždėjo prisilenkus arčiau.

Bėgimui iš namų pateisinti Taras būtų priskaičiavęs begalę priežasčių. Viena iš jų dabar tiesiog akis badė. Viršutinė lūpa pūpsojo ištinusi lyg pernokusi slyva. Kairioji akis buvo išmarginta juoda, mėlyna, geltona ir raudona spalvomis. Džema stengėsi glostyti jam veidą atsargiai, kad neužgautų žaizdų.

Už nugarų prie mažų durelių pasigirdo žingsniai. Taras ir Džema žaibiškai pasilenkė, kad jų nepastebėtų.

– Čia aš...

– Po velnių, vos infarkto neįvarei, – sušnypštė Džema.

– Atsiprašau. Pašvieskit, kad matyčiau, kur eiti.

Taras nukreipė šviesos pluoštą į apkūnų šviesiaplaukį berniūkštį su maišeliu rankoje. Šis išsišiepė ir priėjo.

– Manau, mes turim sugalvoti sutartinį beldimą ar ką nors panašaus, – pasakė paduodamas maišelį. Džema įkišo ranką.

– Čia tik bandelės ir sūris. Ko nors kito jie būtų pasigedę, – ėmė teisintis Baris.

– Neatnešei nė trupučio sviesto? – nusiminė Džema.

– Ne. Bet turiu marinato. – Baris iš švarko kišenės ištraukė stiklainį.

– Brenstonas. Puiku!

Džema ėmė laužyti bandeles ir sūrio gabalus. Baris pamiršo peilį, todėl ji turėjo marinatą tepti pirštais.

– Siaubas! Šįkart gerai pasidarbavo! – Baris išvydo Taro veidą.

– Sumuštas kaip obuolys, ar ne? – pritarė Džema. – Tiesa, skaniai neatrodo.

Visi nusijuokė.

– Tikiuosi, kad nejungėt šviesos? – sunerimo Baris. – Nes...

– Mes gi prižadėjom, – pertraukė jį Džema.

– ... nes šviesą gali pamatyti pro plyšius garažo duryse.

– Jau sakiau tau...

– Tvarka.

Džema susikimšo varvančią bandelę.

– Nori? – paklausė pilna burna.

– Aha... – išsišiepė Taras.

Stojo trumpa tyla, kol Džema perlaužė kitą bandelę.

– Kada išvažiuoji? – paklausė Baris.

– Rytoj, – atsakė Taras.

– Viską susiruošei?

Taras, persisvėręs per sėdynės atlošą, paplekšnojo savo brezentinę kuprinę. Ji nebuvo išsipūtus.

Baris linktelėjo ir akimirką stebėjo kramtantį Tarą.

– O kas bus tavo mamai? – išsprūdo.

Taras sutriko.

– Jo mamai viskas bus gerai. Tarui išvažiavus, tikriausiai ir pati išnyks. Tūkstančius kartų yra sakius, kad gyvena čia tik dėl jo. Juk taip, Tarai?

Taras linktelėjo lėtai kaip kankinamas vėžlys.

– Užsičiaupk! – žaibuodama akimis, Džema suniurzgė Bariui.

– Okei, – energingai linktelėjo šis. – Geriausia, ką gali padaryti dėl mamos – išgaruoti. Tada jos niekas neberiš su tuo senu šunsnukiu.

– Šito ir tikiuosi, – pasakė Taras.

Kiek vėliau garaže stipriai atšalo. Džema ir Taras susisupo į antklodes ir apsikabinę ėmė bučiuotis. Džema leido Tarui naršyti po savo palaidinę, bet kai pajuto jo ranką slystant pilvu žemyn, nesmarkiai pliaukštelėjo per pirštus.

– Negalima.

– Kodėl? – nustebo Taras.

– Ne čia...

Ji prieštaravo ne dėl to, jog nenorėjo, kad jis ją liestų. Ji nerimavo dėl šios kartu praleistos nakties...

– Aš tikrai nenoriu daugiau...

– Galbūt po šios nakties niekad manęs nebepamatysi, – bandė sugundyti Taras.

Džema papurtė galvą.

– Tada tuo labiau.

– Gerai.

DŽEMPA

Mano tėvai visiškai nieko nenutuokia apie gimdytojų pareigas. Jie įsivaizduoja, kad tėvystė yra savotiška inžinerija ar kažkas panašaus: darai tą, paskui aną, kol galų gale gauni pageidaujamą rezultatą. Žmonėms, ketinantiems daryti vaikus, turėtų būti privalomos tėvystės pamokos.

Tą naktį garaže mes nieko tokio neveikėm. Žinokit, aš norėjau permiegoti su Taru. Tai būtų buvęs gražus atsisveikinimas, o Tarui tikrai būtų patikęs gražus atsisveikinimas. Tiksliau, būtų buvęs gražus, jei aš kada nors tai būčiau dariusi, bet nežinau, ar pirmą kartą tai daryti ir yra tinkamas atsisveikinimas. Gal ir šiaip būčiau padariusi – dėl savęs, dėl jo. Nė vienas nekaltas, kad nepadariau.

Atsakiau Tarui tik dėl savo tėvų. Kad galėčiau jiems pasakyti: klausykit, tai mano draugas. Jis buvo susikrimtęs ir įskaudintas, nes pakliuvo į bėdą. Jį ntąjį kartą primušė tėvas, todėl jis pabėgo iš namų. Mes kartu praleidom naktį, nes jam reikėjo, kad kas pabūtų su juo. Galbūt jis net įsimylėjęs mane.

Tačiau nebuvo jokio sekso, mes to nedarėme. Mes tik buvom... labai arti.

Ar tai kažkas nežmoniško?

Gailiuosi vienintelio dalyko: kad tėtį vertinau labiau nei Tarą. Niekad nekartosiu šios klaidos.

Kai rytojaus dieną grįžau, namuose užvirė tikras pragaras.

Tėtis lakstė iš kampo į kampą.

– Turi būti kažkokios ribos!.. Turi būti kažkokios taisyklės!

Mama perbalusiom lūpom sėdėjo ant kėdės krašto stengdamasi sulaukyti ašaras.

– Visi mes turime laikytis tam tikrų taisyklių, Džema. Kai aš draudžiu tau ką daryti, tikiuosi, kad manęs klausysi.

Pabandžiau mamai nusišypsoti, bet ji apsimetė nematanti.

Po to tėtis pavarė patį gražumą. Tik paklauskite:

– Mergaitei garbė yra didžiausias turtas...

Akmens amžius!

– O ką pasakysit apie brandos atestatą? – paklausiau. – Apie jos sugebėjimą tinkamai dažytis lūpas?

Mama pamėgino grąžinti pokalbį į tikrovę.

– Mieloji, tu dar labai jauna, – pradėjo.

– Ji turės išmokti!

– Ką mes darysim, Džema? Tavo tėvas teisus, turi būti kažkokios taisyklės. Negi to nesupranti?

– Kur Deividas? – paklausė tėtis. Jis kalbėjo apie Tarą. Taip praminiau jį todėl, kad amžinai bandė atkrėsti mane nuo rūkymo. „Tavo plaučiai pasidarys kaip derva“, vis kartodavo jis*.

* *Tar* (angl.) – „derva, degutas“ (*Vert. pastaba*).

– Paskambink ir sužinysi, – pasiūliau tėtiui.

– Jau skambinau. Jis dar negrižo. Bet jo tėvas pažadėjo gerai įkrest į kailį, kai tik šis parsibalados.

Pavargs laukdamas, vos neišsprūdo, bet laiku prikan-
dau liežuvį.

– Jau spėjo įkrest, – tepasakiau. – Užvakar vėl jį prilupo.

– Vadinas, vėl su kuo nors susimušė, – sušnarpštė tėtis.

Taro tėtis mokytojauja vienoje vidurinėje. Puikiausias pavyzdys, kaip veikia mano tėtušio smegenėlės: mokytojas = gerai; blogas Taro elgesys = Taro kaltė.

– Taro tėvas – girtuoklis. Užsuk kada į svečius ir pats pamatysi. Tiksliau – užuosi. Žinoma, tokiu pavyzdžiu tu-
rėtų sekti jaunimas.

– Nebandyk mano kantrybės!

– Klausykit... Taras buvo labai nusiminęs. Jam reikėjo, kad kas nors pabūtų šalia. Tačiau nebuvo jokio sekso. Gar-
bės žodis. Dabar patenkinti?

Po šių žodžių stojusioje tyloje tėtis akimirką spoksojo į mane. Galit įsivaizduot, koks įsiutęs buvo, jei mano nuo-
širdumą palaikė kėsinimusi į jo autoritetą.

– Melagė, – pagaliau išspaudė.

Staiga kambarys atšalo. Spėju, mama taip pat įniršo, nes tiesiog spigino į mane. Tiesą sakant, nežinau, ar ji patikėjo manim, tačiau bent jau norėjo tikėti. Nenučiuokiu, kas dė-
josi tėčio galvoj. Įtariu, jam knietėjo tik įskaudinti mane.

Ir įskaudino, bet aš neišsidaviau. Pasakiau, kad taip pat tikiu kiekvienu jo žodžiu ar kažką panašaus, ir nudrožiau prie durų. Aišku, jis nenorėjo šito taip palikti, todėl par-
tempė mane atgal ir pradėjo viską iš pradžių. Man buvo gana, todėl nebesusivaldžiau.

– Kad jūs prasmegtumėt! – suspiegiau ir išbėgau iš kambario.

Užsirakinau kambary ir pabandžiau užsimiršti su muzika.

THEN WHEN HE SEES YOU IN THE COLD MORNING LIGHT
HE SAYS DAUGHTER WHAT YOU GONNA DO WITH YOUR
L-I-IFE?

OH DADDY DEAR YOU KNOW YOU'RE STILL NUMBER ONE
BUT GIRLS JUST WANNA HAVE FU- UN

OH GIRLS JUST WANNA HAVE FUN

THAT'S ALL THEY REALLY WA-A-A-A-ANT...*

Vis leidau ir leidau šią dainą, bet įtariu, jog be reikalo. Mano tėtis niekad nesiklauso dainų tekstų.

Taro tėtis – šiaip jau protingas bičas, nors kai kada užmiršta būti protingas. Tuo jis skiriasi nuo mano tėčio: šis iš tikrųjų yra kvailas bičas, kuris niekad neabejoja, kad galima išbristi sausam vien tik *atrodant* protingam.

Po kurio laiko jis atėjo ir atsiprašė. Man net dingtelėjo, kad šis barnis bus draugiškai išspręstas. Turėjau nuspėti, kas vyksta, kai jis ėmė porinti, kaip jam pakakdavę kilnumo prisipažinti, jog neteisingai elgiasi. Tada atėjo mano eilė.

Tiesą sakant, aš nemaniau, kad neteisingai elgiausi. Tikrai būčiau buvusi beširdė kalė, jei nebūčiau kartu su Taru praleidus jo paskutinių valandų Mainlyje. Pradėjau net galvoti, jog neteisingai pasielgiau tik vienintelį kartą –

* KAI JIS PAMATO TAVE ŠALTOJE RYTO ŠVIESOJE,
SAKO: DUKRA, KĄ TU ŽADI VEIKTI GYVENIME?
O TĒTI, ŽINAI, TU MAN VIS DAR SVARBIAUSIAS
BET MERGAITĒS NORI PAIŠDYKAUTI
MERGAITĒS NORI PAIŠDYKAUTI
ŠTAI KO JOS IŠ TIKRUJŲ NOOOORI...

kai atsisakiau permiegot su Taru. Bet aš žinau, kada kalbėti ir kada geriau laikyti liežuvį už dantų. Tėtį nesunku apmauti. Didžiausia bėda, kad jis taip mane įsiutina, jog kartais užmirštu tai padaryti.

Sumečiau, jog puiki proga viską užglaistyti. Aš atsiprašinėjau, žliumbiau, apkabinau jį ir pabučiavau.

– Tu man vis dar svarbiausias, tėti, – pasakiau, ir jis išrado kaip vyšnia. Jau apvyniojau jį aplink pirštą.

Tol, kol pro duris, kaip per kalėdinį vaidinimą vaikams, įsmuko mama.

– Jūs jau susidraugavot? – paklausė, lyg nežinotų. Matyt, ji visą tą laiką lindėjo už durų laukdama savo eilės. Nekenčiu, kai manimi žaidžiama.

– O taip, – atsakė tėtis, – aaa... mes svarstėm, ką toliau daryti, ar ne, Džema?

Taigi tėtis linkęs praktiškai pabaigti šį tėvystės reikalą. Na, o mama užsiundo tėtį ant manęs, kai nori mane pašokdinti. Buvo palyginti lengva įveikti tėtųšį, bet kai pasirodė mama...

Yla išlindo iš maišo.

Nė žingsnio iš namų visą savaitę. Kiekvieną vakarą – namų darbų tikrinimas. Jokių privilegijų. (Kokios dar privilegijos? Kvėpuoti? Naudotis tualetu?) Taras uždraustas. Taro draugai, tėvų žodžiais tariant, „storžieviai, besišlaintantys prie jūros“, uždrausti. Penktadienio ir šeštadienio vakarai laisvi, bet devintą valandą – jau tupėt namie.

– Oi, gal galima pusę dešimtos?

– Gerai, jei pažadi grįžt *lygiai* pusę dešimtos. – Mano sarkazmas mamai buvo nė motais.

Mano darbas – taip pat užrauktas.

Aš tikėjaušis šito. Atseit darbas buvo mano „nuopuolio“ priežastis.

Stengiausi valdytis. Bet putojau sarkazmu. Net nebandžiau bergždžiai ginčytis. Nors buvau, kaip ir mama, pažaliavus iš pykčio. Jaučiau, tėtis lyg mažumėlę įsižeidė, kad per toli nueita. Tačiau mama buvo neperkalbama.

Išsižiojau, kad tarčiau ką nors protingo, bet tik kažką neaiškiai numyčiau.

– Kol vėl grįši į vėžes, – atsistodama ir lygindama sijoną pasakė mama.

– Jūs manot, kad manim negalima pasitikėt, bet aš visuomet... ūhūhū...

Reikėjo patylėti. Taip ir nepabaigiau sakinio. Apsižliumbiau. Išlėkiau iš kambario, bet neradau kur pasidėti – jie sėdėjo ant mano lovos. Tėtis dar pašaukė:

– Džema!

– Palik ją... – tarstelėjo mama.

Nulėkiau laiptais kaip teniso kamuoliukas. Gaudydama kvapą pasislėpiau virtuvėje.

Kai po kurio laiko mama ir tėtis irgi nulipo, puoliau atgal į savo kambarį ir užsirakinau.

– Niekšai, NIEKŠAI, NIEKŠAI! – suklykiau.

Supratinga tylą.

Greitai nusiraminau ir nusprendžiau laikytis šaltai ir tikėtis, kad viskas nurims. Savaitę neiškišau nosies į lauką... o ko ten, juk Taro nebėra? Likusioji šutvė trynėsi pajūryje, bet galėjau keletą dienų apsieiti ir be jų. Tačiau savaitgalį išsiruošiau į darbą. Nenorėjau jo netekti.

Turėjau neblogą darbelį – nešioti turistams arbatą. Kai dabar atsimenu, visai neatrodo „neblogas darbelis“, tai buvo vergija. Ir tiktai tokiam užkampy kaip Mainlis prie Jūros galėjai arbatos padavėjos darbą laikyti įdomiu. Tuo-

met maniau, kad tai aukso kalnai, šiaip ar taip, turėdavau šiek tiek žvangančių kišenėje.

Nei mama, nei tėtis nė mur mur. Jie leido man ištrūkti iš namų ir netgi nepasiteiravo, kur braukiu.

Kai galop nusibeldžiau į „Tetulės Džoanos arbatinę“, ten kažkokia mergiotė prie lango jau dengė staliukus. Tada atstypino tetulė Džoana.

– O... Džema... Koks netikėtumas.

– Aš čia dirbu, – priminiau jai.

Pro savo akinius įsispitrėjo į mane. Man ji jokia teta. Kiek žinau, ji niekam ne teta. Pasikrikštijo taip pagal savo arbatinę.

– Girdėjau, kad truputį negražiai elgeisi? – maloniai paklausė.

– Tikrai?

Ką galėjau jai pasakyti? Kad arbatinės klientams šlamščiant bandeles aš nesilaižau su savo draugu?

– Tavo tėvas pranešė, – gudriai sumurmėjo.

Nieko nesakiau. Tik laukiau.

– Ir bijau, kad daugiau čia tau nebebus darbo...

Ji nė nesistengė bent iš mandagumo apsimesti, kad jai nesmagu.

Ar dar reikia ką sakyti? Ar reikia sakyti, kaip aš *persiutau*? Tas senbezda paskambino ir užraukė man darbą!

Ne jo reikalas.

Jis neturėjo teisės!

Pagaliau ši žiežula, ši veidmainė, kuo ji save laiko?

– Nuo kada dirbi dorovės policijos inspektore? – paklausiau.

– Nereikia šitaip, – akiplėšiškai atšovė. – Man labai gaila, bet man būtų per didelė atsakomybė įdarbinti mergaitę prieš jos tėvų valią.

Ir apsisukusi išdrožė.

Atsigręžusi įsmeigiau akis į mano vietą užėmusią mergiotę. Ji siaubingai išraudo ir pabandė pasislėpti už lėkštučių. Turbūt manė, kad virtuvėje užkaitusi arbatinį viena sau keldavau orgijas.

Šitoks pažeminimas.

– Dar klausimas, ar aš norėčiau dirbti tokioj vietoj, kur braškių uogienė atsiduoda ŽUVIMI! – užrikau iš visų plaučių ir išdūmiau lauk.

Nuo šių žodžių ji krūptelėjo. Vienąkart patikėjusi, kad gali manimi pasikliauti, ji prasitarė namie uogienes verdanti tame pačiame puode, kuriame virdavo ir žuvų atliekas savo katinui. Saulei dar nenusileidus, *tai* žinos jau visas Mainlis.

Nukėblinusi prie jūros, paleidau dūdas, verkiau ir plūdausi, ir vėl žliumbiau. Mano gyvenimas visiškai sumautas. Žinoma, ta boba... ponia tetulė Džoana dėl to tik trynė rankas. Čionykščiai prekybininkai laikėsi mito, kad visų Mainlio nelaimių kaltininkai – vietiniai vaikigaliai. Jei pajūrio bulvare kam nulenkdavo automobilio anteną arba kas rasdavo apverstą šiukšlinę, jie visi kaip kirai susispiedavo krūvon ir piktai niurnėdavo apie pasileidusį Jaunimą, niokojantį Mainlį, ir kad nėra drausmės. Žinoma, jie išskėstomis rankomis sutikdavo atvykėlius banditus. Tiems niekas nedraudė iki valiai gyliuoti po miestą, vėmti, laidyti gerklių ar spardyti šiukšlinių – tai jau būdavo tik jaunatviškas smarkumas.

Tiesą sakant, kiekvienas, turintis penketą svarų kišėnėje, Mainlio prekeiviams tapdavo Motina Terese iš Kalkutos.

Visas Mainlis buvo pritaikytas turistams. Jei būtų prekeivių valia, žiemą ši vietovė būtų užplombuota, o jos gy-

ventojai išsiųsti į Skarborą, Sibirą ar kitą panašią vietelę. Bet tai jau kita kalba.

Siutau ant tetulės Džoanos, bet šis pyktis buvo tik švelni pavasario diena, palyginti su tuo vidurius deginančiu įniršiu, kurį jaučiau savo mylintiems tėveliams.

Tą dieną namo neparėjau. Po teisybei, visą savaitgalį negrižau. Protestuodama.

Atsakas – namų areštas ir savaitgaliais.

Maištavau toliau: nutariau kasdien nepareiti bent iki dešimtos vakaro. Tėvai juk negalėjo dėl drausmės neleisti manęs į mokyklą, tiesa? Tada tėvas įsigudrino pasiimti mane tiesiai iš mokyklos. Šakės! Visi sužinojo, kas dedasi. Tėtis tiesiai atėjo į klasę manęs pasiimti! Maniau, griūsiu negyva iš gėdos.

Dievaži, padėtis nebevaldoma. Supratau, kad mama jau lyg ir atlyžo, tačiau tėtis kaip reikiant įsismagino. Nugirdau vieną vakarą juos ginčijantis. Buvo malonu patirti, kaip mama bando tėtį raminti, tačiau jo autoritetas buvo pastatytas ant kortos, todėl sustabdyti tėtį turėjai tiek pat šansų kaip ir mėgindamas popiežiui uždrausti laiminti vaikelius. Aišku, ji negalėjo atsispirti, juk pati ir užvirė visą tą košę.

Mama yra mūsų šeimos filosofė.

– Visa tai yra meilė, Džema, – aiškino ji savo ir tėčio elgesį. – Dosnumas. Kompromisai. Man nepatinka elgtis su tavimi kaip su vaiku. Tau tereikia įrodyti mums, kad sugebi laikytis kelių paprastų taisyklių, ir mes vėl būsimė darni šeima. Tu susirasi naują darbą ir vėl turėsi laisvus savaitgalius. Mes tik norime nors trupučio atsakingumo. Daugiau nieko.

Tėvai prašėsi geros pamokos.

Tik neskieskit: jūs irgi buvot susiėdę su gimdytojais. Gyvenimas šlykštus. Kodėl turėtum su tuo taikstyti, maštai. Išties kodėl? Kodėl neišsinešdinus iš namų? Juk taip lengva ir nesudėtinga. Ir akimirksniu visų problemų kaip nebūta.

Tik bėda, kad nėra taip lengva, ar ne? Kitaip sakant, gali būt ir lengva, ir sunku, bet iš kur gali žinoti? Tu dar tik geltonsnapis, daug ko neišmanantis. Parduotuvėje juk nenusipirksi vadovėlio.

Na, gerai, štai ir jis – kurio visi taip laukėt:

DŽEMOS BROGAN
PRAKTINIS VADOVAS,
KAIP PABĖGTI IŠ NAMŲ

Nuoseklus vadovas radikaliems maištininkams

1. Būtinai daiktai: drabužiai – vilnoniai marškinėliai, ilgi apatiniai, kuo daugiau šiltų skudurų. Krūva baltinių ir kitų asmeninių daikčių. Neperšlampamas paltas. Miegmaišis. Pieštukas ir popierius. Pinigai. Tėvo kreditinė kortelė ir PIN kodas.
2. Sveikas protas – jo tikrai prireiks.
3. Pamąstyk štai apie ką: ką darys mama ir tėtis? Na, žinoma, stengsis tave susigrąžinti. Skambins policijai. Prasidės: „Jėzusmarija, mano vargšę mergaitę kažkas pagrobė“. Arba: „Gal dabar, va, šią akimirką, koks bausis iškrypėlis laiko ją savo gniaužtuose. Gal KAIP TIK ŠIĄ SEKUNDEJ guli nužudyta miesto sąvartyne!“ Jiems niekaip neateina į galvą, kad jų mažajai Lusindai mamytė ir tėvuliukas jau taip skersai gerklės stovi, jog ji savo noru nešė kudašių. Taigi jei nenori, kad kiekvienas faraonas tau liptų ant kulnų ar kad tavo nuotrauka

spindėtų kiekviename šalies dienraštyje, *tiesiai* išrėžk tėvams, ką sugalvojai. (Žinoma, nebent tu *nori*, kad tavo nuotrauktė puikuotųsi vietos laikraštपालाक्ये. Tik jau ne aš. Aš bėgau iš namų.)

4. Tam ir reikalingas pieštukas bei popierius: laiške tėvams išdėstai, kad išvažiuoji ir kad artimiausioje ateityje jie turi labai mažai šansų tave pamatyti. Palinkėk sėkmės, parašyk, kad negrieži ant jų danties, ir išreikšk viltį, jog jie supras tavo poelgį. Gali padaryti ir priešingai: paklausti, kaip jie galės save pakęsti, jei vaikelis, neapsikentęs jų sukurto gyvenimo, nerado kitos išeities kaip tik leistis į žiaurų pasaulį, ir t. t. ir t. t. Tačiau būk atsargus! Jie gali tavimi nepatikėti.
5. Tėčio „Visa“ kortele susimokėk už autobuso bilietą.
6. Pasiimk pinigų – ir pirmyn!

Jei tikrai nori įtikinti tėvus, rašai ar skambini jiems ir porini, kad pilvas pilnas, vardiji, kiek vilnionių apatinių esi prisivilkusi. (Štai kodėl ne pro šalį pasirūpinti krūva apatinių!) Taigi kai tėvai policijos pareikalaus padėti jiems susigražinti savo nuosavybę, pareigūnai ims mykti:

– Ji vilki dvejus vilnonius apatinius, taip? Hmm... Ir miegmaišį pasiėmė?

Matot, nors policija gali iki begalybės klausinėti visokių niekniekių, kai tu jau po velėna, jie neišleis nė penso viršaus, kol tu dar gyvas.

Iš tikrųjų – tai paslaptis! – aš tik trumpam išvažiuoju. Porai savaičių ar galbūt mėnesiui – nusprėsiu vėliau.

Mama su tėčiu, aišku, to nežino.

Taras paskambino antradienį. Tėvai buvo išvažiavę žaisti skvošo. Pradėjau kalbėti ir nė nepajutau, kaip išsišie-

piau iki ausų. Tada ir supratau, kad padarysiu tai. Lig tol... suprantat, aš galvojau bėgti iš namų, bet abejodavau, ar tik neapgaudinėju savęs. Tačiau kai išsišiepiau, supratau. Jis taip pat šypsojosi. Net per telefoną girdėjau, kaip viepiasi jo lūpos.

Tiesa, mažumėlę jaučiausi kalta, nes Tarui... taip mažes reikia... Žmonės visuomet kalba apie meilę kaip apie kažkokį kasdienį dalyką. Jie mėgsta kartoti, kad myli tėvus, tačiau ką reiškia tie žodžiai? Nieko labai jaudinančio, ar ne? Kartais nekenčiu savo tėvų, bet tai nereiškia, kad aš juos myliu mažiau nei kiti. Žinau tik vieną dalyką: jei meilė iš tiesų yra, – dar niekada jos nepatyrčiau, – kada pamilsiu, PAMESIU GALVĄ. Visiškai. Padarysiu viską dėl jo. Bet ką. Ką tik norės.

O kol kas noriu pasidžiaugti laisve.

Taras toks mielas. Jis iš tų žmonių, kurie taip ir traukia. Taras, kaip niekas kitas, nenusipelno to jovalo, kurio jam teko paragauti. Jis iš tų, kuriuos verta įsimylėti. O aš, kiek save pažįstu, pamilsiu kokį auskarotą stūgaujantį šiknių. Tokia jau mano dalia.

Taigi galbūt aš jį priglavau. Antra vertus, nė vienas berniukas man taip nepatiko kaip Taras, be to, klaikiai jo norėjau. Po to telefono skambučio ėmiau svajoti, kaip niekieno nekomanduojuama leisiu dienas drauge su juo. Nuo tų minčių pasidarė neapsakomai GEEEEERA. Vaizdavausi, kaip tamsoje laikau jo ranką, kaip kartu miegam ir vienu du kalbamės. Kaip rūpinuosi juo, nes vargšui Tarui reikia kito žmogaus. Jam reikia manęs.

Kartais minioje Taras taip stipriai spausdavo mane glėby, kad atrodydavo, jog jis ne tiek mane laiko, kiek laiko si pats, lyg aš neleisčiau jam pasimesti. Taras žiūrėdavo į mane, o jo akys būdavo sklidinios... Nežinau. Tartum tuoj

tuoj pravirkty. Suprantu, kvaila, bet gal jam būdavo skaudu, kad jis mane myli, o aš jo ne. Tuomet gerklėj pajutusi gumulą, iš visų jėgų spausdavau jį prie savęs stengdamasi lygiai taip pat karštai pamilti.

O kartais atrodydavo, kad paprasčiausiai jo toks veidas.